

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

ARMONÍA, ARMONÍA

ÉM rotlo, republicans de tots colors y matissos, fém rotlo y parlém clar, qu' es qüestió de que 'ns entenguém d' una vegada.

Los nostres gefes, després de enrahonarho molt, han tractat de arribar á una coalició de totas las fracciones de la gran familia republicana: s' ha parlat, s' ha discutit molt, y al últim s' han redactat unas bases, que han sigut suscritas per representants del partit federal pactista y del partit progressista demócrata.

Han quedat, en cambi, sense firmarlas los elements federals orgánichs, als quals no se 'ls va invitar á ferho y 'ls elements possibilistas, que van negarshi.

Y are tenim que la falta de atenció que s' ha tingut ab los uns y la negativa terminant dels altres, han produhit ressentiments, y que de distints punts del camp republicá, surten avuy diatribas y atachs contra determinadas personas, als quals contestan los partidaris de aquestas ab altres atachs y diatribas.

Y mentrestant los nostres enemichs, los monárquichs, som es natural, se riuen de aquest desconcert, exclamant:

—Miréu, al camp de la República no s' entenen: ranga per nosaltres. Mentres los que han de sustituirnos no estigan d' acort, podem séure'ns á taula bèn tranquils.

Precis es confessar que aquesta vegada 'ls monárquichs tenen rahó que 'ls sobra.

Si 'l país—qu' es després de tot l' árbitre dels destins de la nació—comensa á encaparrarse ab aquest quirigay de opinions contradictorias y de atachs personals, acabarà per taparse las orellas, y 'ls que avuy predicen en un sentit ó altre, predicarán en desert.

Aquesta es la veritat que 'ns cal recordar á tots: als gefes que concertan coalicions més ó menos sólidas y als que las retxassan: als que, sense ser gefes, se mostren inclinats á seguir cegament als seus respectius, y als que desentenentse de gefaturas, volen procedir pèl seu compte, engrunant los elements republicans que re més que may haurian de permeneixe agrupats om los grans de blat de moro en una panotxa.

Nosaltres desitjém ser n' es práctichs que tots los que entregan als impulsos de la passió, y en aquest concepte no deixarem de aplaudir incondicionalment als que han formulat las bases de coalició, no perque creuém que ellas per si solas pogan produhir resultats róxims, sinó per la bona intenció que revelan.

En efecte, es temerari parlar de l' us que farém de pell del ós, avants de cassarlo. ¿Qué 'n trayém de si la República l' hem de organisar en aquesta ó aquella forma, avants de possehir-la, ignorant com ig-

norém la manera que tindrà de presentarse y per lo tant l' actitut ab que l' haurém de rebre?

Pot durla una evolució pacífica, y llavors s' imposan los temperaments de la prudencia; pot neixre de un cataclisme en que 's trobi envolt lo país, y llavors han de adoptarse temperaments de forsa que 'ns acostin á una dictadura temporal que durará fins que 's restableixi la normalitat; podém deure-la finalment á la revolució, á l' afany de refermas y de progressos immediats, y en aquest cas, los elements més radicals tindran desde 'l primer instant, lo dret de regirla y governarla.

¿A qué, donchs, fixarnos límits, posarnos cortapisas y crearnos compromisos, qu' en lo dia de demá poden sembrar la confusió y 'l dissentiment entre 'ls mateixos que avuy se coaligan?—«Tú no has cumplert lo que vas prometre,» dirán los que 's considerin defraudats, y de aquí naixerán novas dissensions en los moments en que més necessaria haja de serne l' armonia.

Aplaudint, no obstant, los bons desitjos dels coalicionistas, siquiera perque la coalició de federals y progressistas significa una concentració d' elements radicals, no podém tampoch censurar als que, com en Castelar, s' han resistit á entrar en la conxorxa.

Motius tindrà l' ilustre orador per permeneixe dintre del seu camp, evitant tota mena de confusions.

El, després de tot, té una política clara y resolta; y aixis com al principi de la restauració, contra l' opinió llavors casi unánime de tots los elements republicans, predicava la lluyta pacífica, que casi tots ells han anat acceptant més tart; aixis també avuy pot tenir punts de mira especials, que 'ls altres no observan ó no saben pendre en compte, encaminats á la consolidació de las verideras institucions republicanas.

Dupear del republicanisme de 'n Castelar es una injusticia. L' home que ha consagrat tota la seva existencia á la defensa de la República, no pot ser objecte de ciertas suspicacias.

Castelar está cansat de dir que aspira á constituir una República ample y generosa ahont hi cápigan tots los homes de bona voluntat. No vol tant sols la República pèls republicans; la vol per tots los espanyols. Y á tal propòsit encamina ja fa molts anys los seus esforços. Ell procura que la República no espanti á determinadas classes socials, que no siga incompatible ab interessos que tenen fondas arrels en la vida de la nació: en una paraula, elements que avuy sostenen encare la monarquia, pretén ell durlos á la República y ferlos leals auxiliars de las institucions democráticas, demá que la forsa de las circunstancias imposi aquesta solució.

¿Es aixó censurable? De cap manera.

Nosaltres que de molt temps tenim la costum de no seguir á ningú á cegas, confessém que la coalició 'ns es molt simpática; pero ab tot compreném lo dret perfecte que tenen lo gefe de una fracció y la fracció que capitaneja, de no coaligarse, si aixis ho consideran útil á sos propòsits polítichs.

¿Per qué hem de ser tant cegos? Y sobre tot, ¿per qué hem de ser tant intolerants?

Si girém la vista endarrera, fixatnos en l' any 73,

recordarém, sense dificultat, que hauria tingut més consistencia la República, de no haver existit la confusió que llavors hi havia entre 'ls elements radicals y 'ls conservadors, dintre del camp republicá. Sense aquella barreja d' homes y de tendencias la República hauria marxat més desembarassadament al seu objecte; y 'ls errors y las desgracias dels uns, los altres haurian pogut repararlas.

Aixis també demá, pot imposarse una República prudent ó conservadora y ferse necessari un alé, un impuls, una empena, y en aquest cas la coalició radical prestará un gran servey á las institucions republicanas; pero del mateix modo, al constituirse la República, pot inaugurar-se ab una era de radicalisme y necessitarse un fré que la privi de desbocarse, y aixó ha de corre á càrrech dels més templans.

L' home polítich ha de ser previsor.

Admetém, donchs, de la mateixa manera als que 's coaligan com als que 's resistixen á coaligarse. Uns y altres, dintre del seu especial punt de vista, poden prestar grans serveys á la República.

L' únich que no 's pot admetre es que 'ls de l' una banda y l' altra s' insultin y s' injurihin.

Aixó alenta als nostres enemichs y redunda en descredit dels partits republicans.

Ja que la varietat de criteris, imposa separació d' elements, la separació pot realisarse, sense que arx ni may s' alteri la bona armonia necessaria entre 'ls membres de una mateixa familia.

P. K.

CORRESPONDENCIA EXTRANJERA

Xauxa-borda 20 Mars de 1886.

HONORABLE Director: Ja deu sapiguer la novetat de la temporada, las elecciones que s' están fregint dias ha.

Aquí no 's parla de res més que d' aixó y de la miseria que reyna en tot lo país.

Y encara, aixó de la miseria ja comensa á passar de moda. Poch á poch nos hi hem anat acostumant de tal manera, que ara ja 'ns la mirém com una especie de verruga que 'ns ha sortit al nas y que, encara que 'ns desfigura una mica, l' havém de soportar com una desgracia fatal é irremediable.

Pues si senyor; com li deya, lo plat del dia son las grans elecciones que 's preparan.

¡Oh! Diu que será una cosa magnífica. D' uns quants anys á aquesta banda, ja s' havia fet algun simulacro per veure cóm anava 'l negoci; pero ara sembla que va de veras. ¡Y tant de veras!

Xauxa-borda está que bull. Las autoridades treballan nit y dia perque tot surti bè, y encara que alguns indios discols tenen ganas de votar á qui creguin convenient, lo govern ha pres ja totas las midas necessarias perque las elecciones vegin com han d' anar.

Es un gran govern lo nostre: aixis com en varias naciones vehinas hi ha encara la costum d' esperar que

las elecciones se verifican per sapiguer qui triunfa, aqui está tot tant perfeccionat, que á horas d' ara podria ja dirli 'ls noms de tots los que han de sortir de las urnas.

Com vosté ja pot compeadre, 'ls indios del Consell suprem tenen la elecció assegurada. Després segueixen los seus fills y nebots, després los seus amichs, després los seus sastres y criats y finalment los vehins de la seva escala.

En lo nostre poble diu qu' hem de votar un nen d' un dels *caciques* principals: jo no 'l coneix; pero 'ls que l' han vist, diuen qu' es una criatura preciosissima, que té ja casi bé totas las dents y que aviat comensará á caminar solet.

En un' altra circumscripció sortirá elegit l' avi d' un dels peixos més grossos de Xauxa-borda. Es un vellet que apenas pot tenirse; pero es un home molt bromista y are las ha pegadas per dir que no vol morir sense haver sigut diputat y haver fet una mica de xivarri al Congrés.

A pesar de que, com ja dich, tot está arreglat y á punt de solfa, no faltan infelissos ó atrevits que abrigan la inconcebible pretensió de sortir diputats sense ser parents ni res de cap ministre. ¿Ha vist descaro més desenfrenat?

Molts d' ells recorran la comarca fent *padricots* pels pobles, y prometent vestits nous de trinca y viandas als que s' avinguin á votarlos.

Aquí solzament n' han vingut ja trenta sis y encara s' diu que 'n vindrán més; y aixó que no hem d' elegir més que un diputat.

Jo, la veritat, m' hi deixat conquistar per tothom y he arrelpegat una pila de cosas. Un d' ells m' ha donat unas calsas, un altre una pacatilla d' Alicante y un altre una tersa de salsitjas. Si estés á la méva má, faria de manera que las elecciones s' anessin allargant, perque mentres tant los pretendents nos omplan de regalos, y ja que 'ls diputats viuen després sobre nosaltres, just es que are nosaltres visquem un quant temps á costas d' ells.

Lo més bonich es que jo no votaré á cap d' aquests pelacanyas, y no perque no 'm siguin tots molt simpáticos, sinó perque no tinch vot ni soch guarda de consums.

Pel demés la situació general no ha cambiat gran cosa: los mateixos motins de sempre, los mateixos descubriments de conspiracions y las mateixas batussas entre 'ls caps-padres sobre si l' un té 'l tall més gros ó més petit que l' altre.

Los que mouen lo gran barullo del sigle son los *consumidores*, aquesta trepa d' indios que fins ara havian remenat las cireras y que desde l' adveniment de 'n Llagasta han quedat reduhits á la categoria de salvatjes particulars.

No pot figurarse la sarracina que arman tot lo sant dia. Aquellas bocas semblan inferns: no 'n surten més que disbarats y blasfemias. Los uns diuen burros als altres; se tiran los vicis y defectes á la cara, se rebaijan mútuament y si no fos que 'n Pasteur ha inventat un remey contra la rabia, aquest istiu passariam més d' un disgust.

Ara 'ns ho prenem rihent, perque encara que al país no li vè res de nou, pues los coneix á tots temps ha, sempre es agradable sentir com ells mateixos diuen qui son y quants punts calsan respecte á modos.

Una notícia y acabo.
Donya Dallonsas diu qu' está á punt de daixonas: tothom está impacient per veure qué sortirá, perque diu que tot lo demés depén d' aixó.

¡Deu hi fassá més que nosaltres!
Sempre seu

TÁSTICH-FAN.

BENEFICI DEL AUTOR DE «IMAL PARE!»

DISSAPTE de la senmana passada 'l teatro de Novedats estava plé á vessar. Entre la concurrencia s' hi veyan numerosos dependents y operaris de la coneguda fábrica dels Srs. Sert germans y Solá, que ab tant agrado han rebut lo tipo de 'n Pep Sistachs, que figura en l' obra com á treballador de aquella casa.

Los aplausos prodigats al drama foren continuos y entusiastas. Al final del acte tercer, en una de las varias vegadas que l' autor fou cridat á las taulas, se li presentaren regalos de gran valor, entre 'ls quals debém mencionar, un artistic joch de pendre cervesa dels Srs. Sert germans y Solá; una superba alfombra dels dependents y operaris de la citada fábrica; un rich tinter de plata ab lo busto de Calderon de la Barca de D. Antoni Gonzalbo y D.ª Rosalia Bitz de Gonzalbo; un centro joyer artistic de bronze de don I. Lopez, editor de la CAMPANA, un dibuix representant una de las escenas del drama de Apeles Mestres y un relloj de despertador de sobre-mesa del Sr. Jimeno.

L' obra s' representá á la tarde del següent diumenje, tenint d' entornarse'n centenars de personas, per estar ja plé 'l teatro. Lo dijous á la tarde se repetí la representació, davant de una concurrencia inmensa que omplia també l' espayó local de Novedats.

A continuació doném un nou grabat del Sr. Pellicer

que representa una de las escenas del últim acte y que per la gran abundancia de originals, no pogué tenir cabuda en lo número extraordinari del passat dissapte.

o bisbe de Oviedo tractava de fer celebrar missions pels carrers de Avilés, los vehins s' ho van pendre malament: los crachs dels pobles vehins van acudir á la població armats de garrots y per últim, si no va haverhi missions, no per aixó va sufrir res lo cristianisme.

Perque lo qu' es á Avilés va armarse la de Déu es Cristo.

Avants los mistichs se deixuplinavan: are ho fan millor. Are 's clavan cada garrotada que canta 'l credo.

Tot progressa: fins los procediments religiosos.

Lo Gobernador de la provincia va ordenar aquest dia á la societat *La Alianza* de Hostafranchs que pagués á la delegació de propietats de obras dramáticas los drets de representació de algunas produccions posadas en escena sense omplir las formalitats que prevé la ley de teatros.

Son dignes de aplauso tant l' activitat del Sr. Monfort, com lo zel de D. Cayo Lopez, qu' está resolt á no permetre la més mínima transgressió de la ley en perjudici dels autors.

Es precis que tothom s' acostumi á respectar la propietat intelectual, qu' es sagrada com la que més.

Una noticia interessant:

Va publicar un periódich carli de Madrid un retrato de 'n Jaumet, fill del rey de las húngaras.

Y aquell dia va presentarse á l' administració un dependent ab encàrrech de compar 25 números.

L' administrador va preguntarli si aquells números eran per fora, y 'l comprador va respondre:

—No senyor, son per Palacio.

Calculin, després de aixó, quins comentaris no 's farán per Madrid!

Per *supuesto*: va tornar á sortir alló del casament de las dos brancas.

Y com que las cosas de *palacio van despacio*, podria ser que fos lo que 's murmura. De coneixe la ganya del nuvi després de tot no s' hi pert res.

Per mi ja poden casarse. Pero ey, que 's casin després que haguém proclamat la Republica.

Qui vulga nuvi que se 'l mantinga.

Los escándols de Londres s' han reproduhit á Lieja (Bélgica). Ab motiu de celebrarse l' aniversari de la Republica, va haverhi gran *meeting*, discursos incendiarios, y corrioladas de alborotadors pels carrers de la ciutat, trencant vidres dels aparadors y saquejant botigas.

Los exemples de Inglaterra s' encomanan á Bélgica. Ab lo qual se demostra una vegada més, que per assegurar l' ordre públich, no hi ha res al món com la monarquia.

El *Mon-Tort*, periódich romerista, deya diumenje lo següent:

«A Barcelona no hi ha hagut may partit conservador. Lo que hi ha hagut son classes conservadoras de lo *mes granat* y alguna cosa que no ho es.»

¡Quina barral! ¿Eh?

Després de tot es xocant que parli de alguna cosa que no es granat,

Lo mateix *Mon-Tort*.

Vaig assistir la senmana passada á la vetllada artística-literaria organizada pels anarquistas en lo *Teatro Ribas*.

Y vejin, á pesar de tractarse de anarquistas va reynar allí l' ordre més perfecte.

Si 'ls conservadors canovins y romeristas fossen capassos de assistir á aquests actes, tindrian enveja de la compostura que observan fins los que 's titulan anarquistas.

Ja se sab, los verdaders anarquistas son ells.

Fa alguns dias que 'ls esquerrans y 'ls romeristas buscan la manera de celebrar un *meeting*, ó més ben dit, dos: un per barba.

Pero quan ho tenen tot amanit, y fins en Lopez Dominguez ja s' ha estudiat lo discurs, surt en Pavia, capitá general de Madrid y li recorda que 'ls militars no poden pendre la més mínima part en los actes polítics.

Decideixen per fi confiar la presidencia dels esquerrans á n' en Becerra, y llavors los surt un altre embolich.

—En Romero Robledo, diuen, defensará la constitució de 1876, mentres qu' en Becerra defensará la de 1869. ¿Y qué ha de fer lo país? Posarse á riure.

Y lo més cayó es que 's proposan celebrar lo *meeting* un divendres.

¡Un divendres de Quaresmal Vaja, si: dejuni..... dejuni.

Sabém que 'ls republicans de tots los matisos del districte de Sant Fetiú de Llobregat pensan proclamar candidat per aquell districte á D. Joseph Rubau Donadéu, que tantas simpatias gosa en tota la comarca.

CARTAS DE FORA.—Equivocadamente diguerem que D. Joseph Vila, sent arcalde accidental de Granollers havia fet pressió sobre las orquestas, á fi de que no anessen á tocar en los enterros de libre-pensadors. La gloria de ferho pertany exclusivament al rector de aquella vila.—Y á propósito: l' arcalde actual Sr. Gual va negar permís per fer l' enterro del Carnestoltas y está negant per celebrar ball á la Quaresma. Y cuidado que 'l Sr. Gual s' apellida republicá. ¿Quím dia li fan la corona?

Un capellá de regiment de Figueras va empéndrelas á cops de puny y de parayguas contra uns joves que baixavan del castell y que res li havian fet. Vaja, aviat será necessari que aixis com als gossos los fan anar ab bossal, als capellans los obliguin á anar ab las mans á las butxacas.

Lo rector de Sant Andréu de Palomar se desganayta predicant contra l' Ateneo establert en aquella població per donar instrucció á la joventut. Jo ja ho veig: á certs rectores, no 'ls toquéu la llana dels feligresos.

L' arcalde de Montblanch déu ser pel mateix istil del de Granollers. Figúrinse que 'l dimars de carnaval va donar ordre de que 's paressin los balls á las 12 de la nit en punt, perque passada aquesta hora s' entra á la quaresma. Item més: durant los tres dias de Carnestoltas no deixava sortir las músicas que no estés acabada la funció de iglesia. Arcaldes per l' istil no necessitan comentarís. Lo que si necessitan es un gobernador que 's fassa compendre que faitan á la ley, presentense aquestas llibertats.

M' escriuhen del Bruch: «Lo nostre rector temps atrás va sembrar fajol al cementiri vell. Los pajesos li veureho, ab poch temps li varen fer mal bé, y ell cremat, hi ha plantat admellers. Pel que 's veu, mossen Llorens vol que fins los morts donguin producte. ¿Qué pot ser ho fa perque las majordonas han tingut desitj d' admellars?»

VINT GENERALS.

¡Diuen que 'n Lopez Dominguez no es més que una extravagancia, que ha perdut ja la importancia ab los seus bòts y 'ls seus salts? Pues mirin: á casa seva, entre rossos y morenos, va reunirhi nada menos que vint ¡vint! ¡vint generals!»

¡Eh! ¿qué 'ls hi sembla? Vint eynas novas, flamants y trempadas, més lluhentas, totas plegadas, que no pas lo mateix sol; vint eynas sense cap osca y á punt de desenvaynarse, quan se tracti de salvarse... l' honor del poble espanyol.

Cadascú té 'l seu sistema;
l' un fa arengas à tot pasto,
l' altre 's tira à sobre 'l gasto
d' un diari sério y com cal:
lo senyor Lopez Dominguez
no 's pert en loch de tres casas,
y per xó reuneix espasas...
y espasas de general.

Ell entre sí degué dirse:
La gent comensa à fer corre
que la esquerra es à la porra
y que no viurà ni un mes;
donchs probémli à corre-cuyta
que no estich sol en la terra,
sino que, à més de 'n Becerra,
tinch algo que val molt més.

D' altra part, li convenia
que 'l gran Romero Robledo,
capità d' aquest enredo
qu' ells ne diuhen coalició,
veyés que don Pep, si 's troba
faltat de gent de levita,
tè, sempre que ho necessita,
gent de casco, qu' es milló.

¡No es pas res poguer di al húsar:
Romero de mas entranyas,
jo no soch cap pela-canyas
com asseguran per 'quí;
si vol veni à casa meva,
veurà vint ¡vint! ¡vint guerreros!!
dels més valents y més fieros,
que avuy dinarán ab mí!

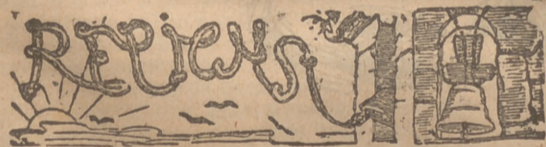
¡Está clá! L' home que conta
ab conjunt tant respectable,
pot, si acás vol, enviá al diable
à tota la creació.
¡Quí no reventa de ditxa!
¡qui no 's riu de la virolla
contemplant aquella colla
de espasas al menjadó!

La gegantesca figura
del famós nebot del tio,
ha crescut ab aquest fio
cinquanta pams d' un plegat:
no hi ha que donarhi voltas;
ningú gosará desde ara
passar la mà per la cara
d' un home tant ben guardat.

¡Qué no hi ha medi de véure
si vol naps ó xirivias?
¡qué ha fet deu mil tonterias?
¡qué ningú l' entén de re?
¡qué la célebre bandera
que un dia va extendre al ayre
sembla un llenso de drapayre
ó un cata-vientos? ¡Y qué!

Ja poden dir lo que vulgan
del senyor Lopez Dominguez;
diguinli que ab pallaringas
no 's fan may partits formals;
ell podrá molt bé respóndrels,
per tallals 'hi la paraula,
que junts, en la seva taula,
hi ha vint ¡vint! ¡vint generals!!

C. GUMÀ.

Escaparse una vaca y corria deses-
perada passeje de Gracia amunt.
Per últim va ficarse dintre de un sol-
lar, cantonada à la Gran Via y allà
va trobàrsela frente à frente 'l tinent
d' arcalde Sr. Batllori.

Personas que 'l van veure confes-
san que va tornar-se groch com la cera.
Y diu que 'l célebre Batllori exclamava:
—¡Ma noy, aquestas embestidas son pitjors que las
del Sr. Cabot.

Los presidentes dels comités de Madrid van anar à
avistarse ab en Sagasta manifestantli 'ls duptes que ten-
nian de que 'ls electors votessin à alguns individuos
inclosos en la candidatura ministerial.

¡Mare de Déu santíssima! ¡Y quins presidentes de co-
mité més mansos!

Perque 'ls electors votarán ó deixarán de votar; pero
'ls candidats del govern, ab vots ó sense vots, sortiran
de las urnas.

Lo general Pavia recorda al general Lopez Domin-
guez, que 'ls militars no poden assistir à cap reunió
política.

En efecte, lo que poden fer los militars, es reunir
uns quants soldats, invadir las cortis y disóldrelas.
¿No es veritat, Sr. Pavia?

Zorrilla, 'l poeta de la tradició, ha llegit un magni-
fich poema en l' Ateneo de Madrid.

Se titula *El canto del romero* y va ser molt aplaudit.

Una senyora qu' es una especie de D.ª Tula del
drama *¡Mal pare!* deya aquest dia:
—¡Quina immoralitat política! Aquí tenen à en Ruiz
Zorrilla que ja fa poemas cantant à n' en Romero Ro-
bledo! Aixó al mèu temps no succehia.

A Lorca se vén arrós falsificat.
¡Falsificar l' arró! Ja es tot lo que 's pot veure.
Es un país ben atrós
un país de la trafica:
aquí tot se falsifica
dels diputats, al arrós.

Quan va pujar en Sagasta, no va voler tocar als ar-
caldes canovins, y aquests anavan à corrioladas fetas à
trobar als governadors, oferintse per tot lo que con-
vingués.

Are en plé periodo electoral, quan ja no poden to-
carlos, diuhen que treballarán pèls seus, y 'l govern
que 's fastidibi.

En vista de lo qual los sagastins están furiosos.
¡Magnífich quadro!
Los uns treuhen las unglas: los altres ensenyan las
dents...

¡Magnífich quadro de fa sinceritat electoral!

L' actitud de 'n Castelar, respecte à la coalició:
—Es un colom que s' esgarria del vol, deya un co-
lomista.

—Si, responia un' altre; pero es un colom que tè tan
ganxo y ademés hi vèu tan de lluy, que molt bé podrá
succehir que se 'n duga 'l vol del vehí, al colomar de
la República.

Sembla que 'n Montero Rios ha tornat de Galicia
més cremat que una arengada torrada al caliu.

Y fins sembla que tracta de cantar las quaranta à
n' en Sagasta, per haverli aquest faltat als compro-
misos contrets.

En Montero, es bastant fiero
y que tè un génit molt pronta:
per xó li diuhen Montero
perque es un home que 's monta.

La lluyta electoral se presenta renyida, y no perque
'ls electors tractin poch ni molt de pendrehi part, sino
per las influencias que 's jugan ab lo govern.

Infelissos hi ha que ha promés ferlos sortir, y are,
à última hora, 'ls tira à codillo.

Un amich mèu que hi enten molt divideix en dos
classes als aspirants à pares de la patria: *candidats* y
candidots.

Candidats los que 'l govern apoya; *candidots*, los
que 'l govern enganya.

Lo dilluns passat aprofitant vaig arribarme à Vall-
vidrera, y al entrar en una de las casas ahont servei-
xen menjar pèl públich, vaig sorprendre al amo y à tota
la familia menjant grans trossos de pollastre.

—Alsa amigo, vaig dir: si aixó es guerra, ni may
que hi haja pau.

—¡Ja 's pot vostè ben burlar dels pobres! va excla-
mar la mestressa ab tristesa.

—¡Pobres, y 'us estèu atracant de pollastre?

—Son los que 'ns van quedar del dia de anarlo à en-
terrar. ¡Malahida siga la pluja!

Y al dir aixó estiraganyava una cuixa, tota enfadada.
L' espectacle 'm va xocar.

Es la primera vegada à la vida que hi vist menjar
pollastre ab rabia.

Lo papa ha benehit als mestissos de la *Union* ó si-
gan los de 'n Pidal.

Un carli esborronat exclamava:
—No hi fa res. Ara es quan donará més gust róm-
pre 'ls la crisma.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ca-ta-ri-na.*
2. ANAGRAMA.—*Cara-Raca.*
3. TRENCA-CAPS.—*Palau-solitar.*
4. TERS DE SÍLABAS.—
MA RI NA
RI TE TA
NA TA LIA

5. GEROGLÍFICH.—*Per notas la solfa.*
Han endevinat totas las solucions los ciutadans Mi-
raniu y Marcolfa; 4, J. M.ª Bernis, J. Abril y V., Ar-
turo y Quimet y Noy de la Dida; 3, M. Abellá, y 1 no
més Un Roig de bona sombra.

XARADA.

Sempre 's véu que *dos-tres prima*
un ceguet qu' es fill de *Tot*,
perque diu que si està *prima*
sempre *dos-terça* millor.

A. KIN FÓ.

ANAGRAMA.

En Pons que avuy es *total*
de lo Centre Vallesà,
à veure en *Total* va anà
al Teatro Principal.

PEPET D' ESPLUGAS.

ENDAVINALLA.

Tot lo mèu cos tinch grabat,
sens 'ver tingut la verola:
sò rodó y no sò cap bola
¡vejin si es casualitat!
Útil sò à la humanitat,
que inconscient me sacrifica,
carn dintre la boca 'm fica
l' ingrát que de mí 's serveix
y fent l' us que 'm requereix
qui m' usa l' esquena 'm pica.

JENANI.

TRENCA-CLOSCAS.

ADELA CALOMARS SELLENT.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas
lo nom de una sarsuela catalana.

VENTURETA DE REUS.

GEROGLÍFICH.

PIGI

UN DE L' OLLA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Miko-Miko, J. Altés, A. Boix Zorrillista, A. Rosa, J.
Abril y V., Valencia de Valencia, Dos amichs fermes, J. F. V. de Sant
Gervasi, A. Bofarull y P., S. Noll, C. Vidal y R., Camilo Kleks, Ba-
lleta, M. Ferré, Matias Sergio, R. Santaló, Sigróné, Un que toca à
missa, Ros de Olot, J. F. V. de Sant Gervasi, S. T., Bigotí de grill,
Molas, J. A. y Un del Vendrell: *Lo qu' envian aquesta semana no
jà per casa.*

Ciutadans J. M. Bernis, N. Castelló y M., Un noy que jo conech,
Filarmónich, J. Trujols, Estebet Quintana, Ciutada Paco, J. Staram-
sa, Pepet d' Esplugas, Nen Gasola, Un Burot, Quimet y Arturo, Dos
aixeris, O. de Rafas, Sataredillo, P. P. J. Trujols, T. Gasmazo, Noy
maco, Sió (a) Nas llarch, E. Quintana, Petit husar, J. Torrabadella,
Eiecxear Coma, Taronja de convent, Antonino, Noy de la Dida, Nas
de T. d' ampolla, Dos Genarras, y A. Kin Fo: *Insertarém alguna
cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutada Anton Pla: L' article es poch xispejant.—Ramonet R.: Va
bé 'l de vostè.—J. Planas: La poesia esta millor que las altres: té
per aixó alguna cayguda.—Un mártir sense palma: Nos es impossi-
ble contestar particularment: calculi qu' estém molt ocupats.—
J. Asmarats: Insertarém un parell d' epigramas.—J. Lambert: Las
poesias van bastant bé.—Pepet Simpatich: Li suppliquem que no 's
pregui las cosas aixis: ¡si veyés l' ocupats qu' estém!—Aisina
sense glans: De tots los sueltos no 'n podém aprofitar més que un.—
M. M. de C. de G.: Los epigramas son massa vers.—Pepet d' Esplu-
gas: La poesia va bé.—Noy de la Sagarra: No 'ns es possible inser-
tarho.—Ll. Esarías: ¡Ho ha copiat de algun puesto lo que 'ns
envia?—Q. Roig: Varem llegir las cartas massa tart per poderlo
complaire.—N. de Tona: Esta bé.—Juanito de Gracia: Nos han fet
notar que un dels epigramas que publicavam de vostè era copiat.—
Arturo y Quimet: Ho insertarém.—Noy de la mare: Dels epitafis,
dos están bé.—S. U. S. T.: Insertarém lo que 'ns envia.—J. Baucells
Prat: Respecte à la poesia nova no contestém: respecte à l' altra,
mirarém de complaire.—Ll. Casellas: La poesia esta bé.—Ciuta-
dans J. V. A. (Figueras); E. S. (Sant Andréu); V. P. Bruch y Barrina
(Granollers): Quedan complascuts.

EL VOLAPÜCK

NOVÍSIMA GRAMÁTICA

DE LA

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

por J. COSTE, intérprete traductor jurado.—Profesor de
varios idiomas.
Véndese à 4 reales. Librería de Lopez, Rambla del Cen-
tro, 20 y demás principales librerías.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

L' OPINIÓ DE LA CAMPANA.

Aixís es com nosaltres enteném la cosa: que l' un li agafi la má dreta... l' altre l' esquerra... y si aixó no basta y s' ha de donar una espenta per darrera que s' hi dongui!